

РЕШЕНИЕ

№ 425

гр. София, 22.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав,
в публично заседание на 30.10.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Николова

при участието на секретаря Славия Тодорова, като разгледа дело номер **10897** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 78 ал.2 от Закона за водите.

Образувано е по жалба вх.№ Ж-85/25.07.19г на [фирма]-с.О., общ.Р., обл.П. с представляващ Х.А. и проц. представител адв. М.С. против Решение № 150/12.07.19г на Министъра на околната среда и водите, с което на осн. чл. 78 ал.2 от ЗВ се отказва продължаване на срока на действие на разрешително № 003593/18.03.95г за водовземане от язовир „М. Ш.“ с цел производство на ел.енергия посредством ВЕЦ „Ш.“.

Съгл. Определение № 12657/26.09.19г на ВАС по д.№ 9561/19г /относно подсъдността на спора/, ВАС е изпратил делото по подсъдност на АССГ /въпреки, че адреса на управление на жалбоподателя предполага местна подсъдност на АдмС-П. съгл. чл. 133 ал.1 от АПК/.

В жалбата се сочи, че позоваването на отказа на налична хипотеза по чл. 78 ал.2 т.2 и т.3 от ЗВ е неясно, неправилно и необосновано. Вероятно се има предвид писмо на Директора на БД“ИБР“ от 01.07.19г, но позоваването на него е незаконосъобразно съгл. чл. 155 от ЗВ /за компетентност на издателя на писмото/. Освен това е незаконосъобразно приравняването на ползването на разрешени права/на водовземане/ с изпълнение на вменени задължения/пречиствателна станция/. Няма доказателства за установен „задържан воден ресурс“ от жалбоподателя, нито за проявен интерес от други лица към този ресурс. Решението е и проц.незаконосъобразно, като не са установени фактите и обстоятелствата от

значение за случая. Не е направена проверка от ответника относно обективните и субективните причини за забавяне на строителството, като собствеността на жалбоподателя върху мястото на заустване прави проекта необратим и нереализируем от друг инвеститор. Изграждането на микро ВЕЦ в имота на жалбоподателя е единствения начин да се ползва водния ресурс на язовир М. Ш., като над 50г никой не е проявил интерес към него поради малкия напор и малките водни количества. Поради което решението е постановено и в нарушение на целта на закона-чл. 2 от ЗВ. До момента Разрешението за водовземане е изменяно 5 пъти, като всеки път Министерът има оперативна самостоятелност да прецени / преобладаваща практика на ВАС – Решение № 3671/12г/. В съд. заседание адв. С. поддържа жалбата и сочи, че с писмо от 28.06.19г Директора на БД“ИБР“ е изразил становище за допустимост на исканото удължаване на срока на разрешението. Моли се за отмяна на Решението, не се претендират разноски.

Ответникът Министерът на околната среда и водите, чрез проц.представител юрк. Т. оспорва жалбата. Твърди, че в производството по чл. 78 ал.2 от ЗВ се действа в условията на обвързана компетентност, като писмото от Директора на БД“ИБР“ се тълкува превратно от жалбоподателя /то потвърждава наличието на една от предпоставките по чл. 78 ал.2 за удължаване на срока на Разрешителното, но и сочи в т.1 наличието на неизпълнени условия по Разрешителното, т.е. хипотезата на чл. 78 ал.2 т.3 от ЗВ. С представено Решение № 18/13г, издадено в производство по чл. 72 от ЗВ /когато се действа при оперативна самостоятелност/ е удължен началния срок за упражняване на правата по процесното Разрешително за водовземане. Но при наличие на неупражнени права по Разрешителното в продължение на 14 години, вкл. неспазен начален срок за упражняване правото на водовземане, както и неизграждане на обекта, респ. невъвеждането му в експлоатация, водят до извод за неизпълнение на условията на Разрешителното за водовземане /а началният срок е зад.негов реквизит съгл. чл. 56 ал.2 от ЗВ/. При това положение ответникът не може да преценява причините, довели до неизпълнение на условията на Разрешителното за водовземане, а съгл. еднозначната практика на ВАС се действа при обвързана компетентност и срокът на Разрешителното не се подновява съгл. чл. 78 ал.2 от ЗВ.

Съдът намира жалбата за депозирана в срока и съобразно изискванията на АПК, срещу инд.адм.акт по см. на АПК и чл. 78 ал.2 от ЗВ/изричен отказ/, пред надлежния съд /съгл. Определението на ВАС/, от лице с активна проц.легитимация /заявител в адм. производство/, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът установи от фактическа страна следното:

Начало на адм. производство е сложено с депозирането на заявление вх.№ ПВ-20/06.06.19г на [фирма] до Министерът на околната среда и водите, с искане да бъде изменено и продължено Разрешително за водоползване № 003593/18.03.05г. Видно от приложените отделни Мотиви на заявителя, изменението е мотивирано с извършено на 30.05.19г вписване в ТР на промяна в собствеността и формата на ЮЛ / вече е Е. с управител Х.А., а не О. с управител М.С., като дяловете на М.С. и Д.И. са продадени на новия едноличен собственик - [фирма]/. Исканото продължаване на срока на Разрешителното /който съгл. Решение № 183/10г е 30.06.20г/ с нормативно допустимия срок, се мотивира с обективни и субективни причини, извън волята на титуляра, довели до забавяне в реализацията на проекта, както следва: 1/ обективна причина е отпадането на преференциалните цени за В., въведени в експлоатация след 01.07.12г, което е променило финансовите условия и е

затруднило финансирането на проекта; 2/ субективни причини- управляващия до момента съдружник М.С. е бил изцяло ангажиран с лечението на майката на детето си и е концентрирал целия си финансов и организационен ресурс в лечението; 3/ промяната в собствеността от 30.05.19г дава възможност за завършване на обекта.

В Разрешително за водоползване № 003593/18.03.05г. са посочени условията на Разрешителното, както и начален срок на неговото действие -18.03.05г и краен срок на неговото действие - 18.03.14г, при спазване на срока за завършване на строителството.Посочени са и срок за започване на строителството- м.юни 2005г и срок за завършване на строителството.-м. декември 2005г.

Разрешителното е изменяно с Решение № 159/30.11.05г/непредставено/, Решение № 25/20.03.06г/непредставено/,Решение № 25/20.03.07г/непредставено/, Решение № 157/11.08.09г/представено/.

С Решение № 157/11.08.09г на М-ра на околната среда и водите се променя срокът за започване на строителството, уреден в Разрешителното /бил е м.юни 2005г, като с предходно Решение № 25/20.03.06г е бил удължен на м.юни 2008г/, като срокът за започване на строителството вече е м.юни 2010г.

С Решение № 183/24.06.10г на М-ра на околната среда и водите се променя и продължава срока на Разрешителното по следния начин: 1/ навсякъде в Разрешителното „водоземане“ да се чете „водоползване“ съгл. § 120 от ПЗР на ЗИДЗВ /ДВ бр.65/06г/; 2/ разделът „срок за започване и завършване на строителството“ се заличават; 3/ добавя се нов раздел „Начален срок за упражняване правото на водоземане - до 30.06.12г“; 4/ крайният срок на действие на Разрешителното е 30.06.20г.; 5/ правят се и други промени в Разрешителното.

С Решение № 18/31.01.13г на М-ра на околната среда и водите се променя начален срок за упражняване правото на водоземане - до 30.06.15г, като се отказва продължаване на крайния срок на действие на Разрешителното- 30.06.20г.

С Решение № 137/15.07.14г/последно изменение/ на М-ра на околната среда и водите се правят изменения в разрешителното, които не касаят нито началния срок за упражняване правото на водоземане - до 30.06.15г, нито крайния срок на действие на Разрешителното- 30.06.20г.

Видно от Решение № 128/08.02.15г на М-ра на околната среда и водите, на 05.03.15г дружеството е поискало за пети път изменение в Разрешителното, като се удължи началния срок за упражняване право на водоземане до 01.01.16г /а е до 30.06.15г/, като дружеството само оттегля искането си.

С процесното заявление от 06.06.19г се иска продължаване само на крайния срок на действие на Разрешителното- 30.06.20г., но не и на началния срок за упражняване правото на водоземане - до 30.06.15г.

Представени са от жалбоподателя доказателства относно промяната в собствеността и формата на ЮЛ от 30.05.19г, както и доказателства/на чужд език/ относно лечение на лицето В.И..

Относно обекта МВЕЦ „М. Ш.“, представени са от жалбоподателя: Н.акт № 129/05.07.05г за закупуване от дружеството на ПИ № 000015 в [населено място]. Решение № СЗ-20-ОС/12г на Директора на РИОСВ-Стара З., видно от което изграждането на подземно трасе за външно ел. захранване на МВЕЦ „М. Ш.“ няма вероятност да окаже значително отрицателно въздействие върху защитените зони.С Решение № 76/29.03.12г на ОС-Болярово е одобрен П. план за ел.кабел до ПИ № 000015 в [населено място].С РС № 44/28.06.12г на Гл.Архитект на [община] се

разрешава изграждане на строеж - МВЕЦ „М. Ш.“.Със заповед № 2/30.07.12г на Гл.Архитект на [община] се разрешава изграждането на подобект- външно ел.захранване към МВЕЦ „М. Ш.“. С договор от 15.02.13г по чл. 192 и чл. 193 от ЗУТ /вписан в СВ-Е./ [фирма] учредява на дружеството право на преминаване и прокарване на външна инфраструктурна връзка/присъединяване към подземен ел.провод/ на МВЕЦ „М. Ш.“ през имот № 00085 в [населено място].

По повод процесното заявление на дружеството, с писмо от 12.06.19г МОСВ е поискало информация от Директора на БД“ИБР“, каквато е получило с писмо изх.№ РР-09-10/1/28.06.19г на БД“ИБР“/вх.№ ПВ-20/01.07.19г на МОСВ/. Видно от него , обектът не е изграден и въведен в експлоатация /не се и твърди обратното от дружеството-бел. на съда/, като попада в границите на зона за защита на водите /ЗЗ „Язовир „М. Ш.““ с код BG0002027/; не се очаква значително въздействие върху водите и водните екосистеми от изграждането и експлоатацията на МВЕЦ, като продължаване на срока на Разрешителното е допустимо съгл. ПУРБ и ПУРН на ИБР/2016-2021г/.

Издадено е обжалваното Решение № 150/12.07.19г на Министъра на околната среда и водите, с което на осн. чл. 78 ал.2 от ЗВ се отказва продължаване на срока на действие на Разрешително № 003593/18.03.95г за водовземане от язовир „М. Ш.“ с цел производство на ел.енергия посредством ВЕЦ „Ш.“ /който е 30.06.20г, изтекъл преди депозиране на жалбата до съда/. Ответникът е приел, че към датата на произнасянето/12.07.19г/ - инв.предложение не е осъществено /МВЕЗ не е изградена и въведена в експлоатация/, правото на водовземане не е упражнено / срокът е до 30.06.15г/, следователно е налице неизпълнение на условията по Разрешителното /което е с краен срок на действие 30.06.20г/, както и задържане на воден ресурс-публ. дър. собственост /без оползотворяването му/, което пък противоречи на целта на чл. 2 ал.2 от ЗВ/. Ответникът е приел в условията на обвързана компетентност, че са налице хипотезите на чл. 78 ал.2 т.2 и т.3 от ЗВ едновременно, като срокът на Разрешителното не може да бъде продължен.Решението е връчено на адв. С. на 22.07.19г, като жалбата е от 25.07.19г.

При така изложената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Съобразно изричната разпоредба на чл.145 ал.1 от АПК ,от компетентността на Съда е да се произнесе по законосъобразността на оспорения административен акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и спазена ли е установената форма,спазени ли са процесуалноправните и материално-правните разпоредби по издаването му и съответства ли на целта на закон

Съдът намира, че Решението е издадено от компетентен орган, в кръга на предоставените му по закон правомощия съгл. чл. 78 ал.2 вр. чл. 52 ал.1 т.1 от ЗВ-Министъра на околната среда и водите.

Решението е издадена при спазване на общото изискване на чл. 59 ал.1 от АПК за писмена форма, като съдържа задължителните реквизити по чл. 59 ал.2 от АПК, вкл. фактически и правни основания. Неоснователно е възражението за немотивираност на акта. Всички относими факти се съдържат в Решението, като проверката дали те кореспондират на посочените от ответника правни основания е въпрос на материална законосъобразност на акта.

Съдът намира, че Решението е издадено и при липсата на допуснати съществени нарушения на адм.производствените правила, като при издаването му са изяснени

фактите и обстоятелствата от значение за случая /т.е. за произнасянето по конкретното заявление/. Неоснователно е възражението, че ответникът не е извършил проверки /чрез запитване до заявителя или до [община]/ относно предприетите мерки за реализиране на строителството. Още с Решение № 183/24.06.10г на М-ра на околната среда и водите се променя и продължава срока на Разрешителното, като разделят „срок за започване и завършване на строителството“ се заличава и вместо него се нов раздел „начален срок за упражняване правото на водоземане“. Следователно, по силата на това Решение, условие на Разрешителното вече не е дефинирано чрез определен начален и краен срок на строителството/както е било до момента/ , а е дефинирано чрез определен начален срок за упражняване на правата по разрешителното/удължен е впоследствие/. Било е без правно значение към момента на произнасянето на ответника какви са предприетите мерки за реализиране на строителството, меродавно е било да се установи дали е започнало упражняване на правата по Разрешително. Доколкото заявителят в нито един момент /пред органа или пред Съда/ не твърди, че е започнал това упражняване на правата си по Разрешителното , този факт - неупражнени права по Разрешителното в срок до 30.06.15г / а и до момента/ се явява безспорен.

Съдът намира Решението и за материално законосъобразно по следните съображения: Към датата на заявлението/06.06.19г/, Разрешителното все още не е изтекло /и към момента не е/, като началният срок за упражняване на правата по него е 30.06.15г / съгл. Решение № 18/31.01.13г/, а крайният срок на действие на самото Разрешително - 30.06.20г. /съгл. Решение № 183/24.06.10г , като с Решение № 18/31.01.13г е отказано продължаване на този срок/. С процесното заявление от 06.06.19г се иска продължаване само на крайния срок на действие на Разрешителното- 30.06.20г., но не и на началния срок за упражняване правото на водоземане - до 30.06.15г. Отказ за такова продължаване има още съгл. Решение № 18/31.01.13г.

Настоящият отказ се позовава на чл. 78 ал.2 т.2 и т.3 от ЗВ, като жалбоподателят оспорва наличието на тези две хипотези. Представя практика на ВАС в подкрепа на твърдението си, че органът действа в условията на оперативна самостоятелност. Съдът намира обаче, че представената съд.практика на ВАС от 2012г касае операт.самостоятелност на органа /към него момент, по тогава действащата правна уредба/ сам да прецени с колко години от регламентираните в закона „ до 5 години“ да удължи срока. Настоящият казус не е такъв, норм.уредба също не е такава. Съдът намира, че при произнасянето си по чл. 78 ал.2 от ЗВ органът действа в условията на обвързана компетентност, като само ако са налице кумулативно и трите императивни предпоставки по чл. 78 ал.2 от ЗВ, може да продължи срока. Липсата на която и да е от трите предпоставки води до задължение на органа да откаже продължаване на срока /действа при обвързана компетентност и не може да преценява по какви субективни и/или обективни причини не е налице някоя от трите кумулативни предпоставки и според основателността на тези причини да игнорира при произнасянето си липсата на една от кумулативните предпоставки/. В случая безспорно е налице хипотезата на чл. 78 ал.2 т.3 от ЗВ- не са изпълнени условията на Разрешителното. Дори само поради факта, че заявителят не е започнал да упражнява правата си в срока до 30.06.15г, води до извод за неизпълнение на условията на Разрешителното /и това неизпълнение е налице от 01.07.15г насам/ , поради което не е необходимо да се прави обстойна проверка и кои други условия по Разрешителното не са спазени. Неспазеният начален срок за започване упражняването на правата е

напълно достатъчно да обоснове извод за неспазени условия на Разрешителното , респ. за липсата на една от кумулативните три предпоставки по чл. 78 ал.2 от ЗВ, респ. за законосъобразност на отказа.

За пълнота на изложението Съдът ще посочи, че заявлението е както за продължаване срока на Разрешителното, така и за промени в него/относно формата и собствеността на ЮЛ-титulary по Разрешителното/. Съгл. чл. 78 ал.3 от ЗВ, и относно исканата промяна в Разрешителното са необходими трите кумулативни предпоставки по ал.2. Не е налице тази по т.3, следователно и заявената промяна в Разрешителното е следвало да се откаже /липсва обаче изрично произнасяне на органа по този въпрос/. Съдът не намира за необходимо да връща преписката, за да се произнесе органа с изричен отказ и по исканото изменение на Разрешителното /относно формата и собствеността на ЮЛ-титulary по Разрешителното/, като намира че по тази част от заявлението е налице постановен мълчалив отказ, който се явява също мат.законосъобразен по изложените вече доводи.

По отношение на твърдяната от органа липса на зад.предпоставка и по чл. 78 ал.2 т.2 от ЗВ /да не се нарушават нормативни разпоредби, планови предвиждания или обществени интереси/, Съдът намира, че фактическите установявания на органа/а и на Съда/ не обуславят в достатъчна степен подобен правен извод. Не е посочено от органа кои норм. разпоредби, планови предвиждания или обществени интереси са нарушени. Вероятно извода на органа за наличие на задържан воден ресурс-публ.дър. собственост /поради неоползотворяване на правата по Разрешителното от страна на титуляра/, би следвало да корелира с хипотезата на нарушени норм.разпоредби /тъй като органът приема, че е налице противоречие с целта на чл. 2 ал.2 от ЗВ за устойчиво и ефективно използване на водните ресурси/. Съдът намира, че по отношение на хипотезата на чл. 78 ал.2 т.2 от ЗВ, отказът не е достатъчно мотивиран , но и само хипотезата по т.3 е достатъчна да обуслови **законосъобразност на отказа/по цялото заявление/.**

Съдът намира отказа за правилен и законосъобразен, като **последниците от него не противоречат и на целта на спец.закон - ЗВ**, като не се констатира превратно упражняване на власт от ответника.

При този изход на спора, на ответника на осн. чл. 143 ал.4 от АПК се следват разноски, а именно- мин.размер на юрисконсултско възнаграждение по чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 78 ал.8 от АПК /100 лв/.

Водим от горното и на осн. чл. 172 ал.1 и 2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО по жалба вх.№ Ж-85/25.07.19г на [фирма]-с.О., общ.Р., обл.П. с представляващ Х.А. против Решение № 150/12.07.19г на Министъра на околната среда и водите

ОСЪЖДА [фирма]-с.О., общ.Р., обл.П. с представляващ Х. А. да заплати на Министерство на околната среда и водите сумата от 100 лв/сто лева/, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14 дневен срок

от съобщението.

Съдия: